

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 23/01/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 14

Người làm công tác hoằng dương Chánh pháp hay chuẩn mực Thánh Hiền phải nỗ lực hết mình để công tác này được lan rộng, không bị chậm chễ khiến chúng sanh thiệt thòi. Muốn vậy, họ phải tu tập để có “*Pháp duyên và Phước báu*”. Mặt khác việc giáo hóa không nên khô cứng lỗi thời mà phải linh hoạt.

Hòa Thượng nói: “*Pháp duyên và Phước báu đều do chính mình tu được. Nhất là thời kỳ Mặt pháp này, ma chướng rất nhiều, chúng ta phải nên nghĩ làm thế nào trừ bỏ được ma chướng, làm sao giúp cho Chánh pháp lưu truyền vừa rộng vừa xa.*”

“*Pháp duyên*” là gì? Là mình tạo ra được năng lực mà người khác ở mọi nơi muốn nương nhờ năng lực của mình. “*Phước báu*” chẳng ai ban cho chúng ta mà phải chính mình tu được. Trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, sao “Pháp duyên” của Ngài thù thắng vậy, rất nhiều nơi mời Ngài?*”. Hòa Thượng nói: “*Tôi đến bất cứ đâu, tôi chỉ cần pháp tòa còn tiền tài vật chất danh vọng địa vị tôi nhường cho người ta*”.

Bất cứ nơi nào Hòa Thượng có mặt trên toàn thế giới thì nơi đó mọi người đến rất đông, tài vật cúng dường dồi dào. Nhưng Ngài chỉ cần pháp tòa. Nếu ai cũng làm như vậy thì “*Pháp duyên*” sẽ thù thắng. Ngược lại, nếu dành hết tất cả, kể cả tín đồ thì có lẽ người ta sẽ không mời nữa.

Trong mấy tháng nay, chúng tôi đã gói rất nhiều bánh. Hôm nay chúng tôi về Hải phòng dạy các Thầy Cô gói bánh. Đó là “*Pháp duyên*”! Nếu bất tài vô dụng thì người ta có mời mình đến dạy không?

Chúng tôi từng được mời sang Hoa Kỳ chia sẻ Phật pháp, ban đầu có người phản đối nhưng sau đó chúng tôi được chia sẻ ba buổi và còn tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ. Chúng tôi áp dụng tinh thần bốn không: Không ở khách sạn, không tổ chức tiệc tùng, không đi chơi, không nhận thù lao. Nhưng ngược lại, đi đến đâu, cũng tặng quà cho người nước sở tại.

Như vậy muốn có “*Pháp duyên*” thù thắng thì hãy nhường tất cả mọi thứ cho người và đi đến đâu cũng mang lợi ích đến nơi đó. Nếu đến những nơi tương chừng khó có “*Pháp duyên*” thì phải xét kỹ sẽ thấy khó khăn không phải ở bên ngoài mà chính ở nơi tâm của mình.

Sắp tới, chúng ta sẽ mở Lớp Kỹ năng sống tại Tổ Đình Phước Hậu nên mấy ngày qua chúng tôi thường tương tác với Thầy trụ trì. Thầy rất vui và Ngài đã hiểu các hoạt động của chúng ta đều thiết thực lợi ích cho cộng đồng xã hội. Minh đến để cống hiến điều tốt đẹp chứ không phải để hưởng ké một phần phong quang nơi đó. Đây cũng chính là “*Pháp duyên*”.

Việc mở các lớp kỹ năng sống hoàn toàn phù hợp với thời kỳ Mạt pháp này, khi lòng người càng cường hiềm độc và nhan nhản các chuyện con giết cha, anh giết em, chồng giết vợ. Vào thời kỳ này, việc đề xướng đạo Cha con, đạo Thầy Trò, đạo vợ chồng, đạo anh em và thúc đẩy xây dựng tốt tinh thần quân thần (mối quan hệ giữa lãnh đạo và nhân viên) hết sức quan trọng.

Việc thúc đẩy giáo dục luân lý đạo đức như vậy đang góp phần xây dựng một xã hội mà người người đều thượng tôn Pháp luật, sống đúng với phép tắc. Xã hội như thế nhất định sẽ an hòa. Ai ai cũng tranh giành thì ai ai cũng có chướng ngại. Ngược lại, người ta tranh mà mình nhường thì chướng ngại không còn.

Điều quan trọng là trong thời kỳ Mạt pháp này, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta phải tìm cách hoằng truyền Chánh pháp vừa rộng vừa xa. Việc này đòi hỏi phải có đủ “*Phước báu và Pháp duyên*”. Ngài nói: “***Nếu không đủ Phước báu và Pháp duyên thì Ma chướng sẽ rất nhiều, Chánh pháp sẽ tiêu mất hoặc thời gian Chánh pháp hay chuẩn mực Thánh Hiền được hoằng dương bị lùi lại.***”

Ý Hòa Thượng muốn nói đến cơ hội giáo dục trong từng giai đoạn của chúng sanh. Ví dụ trẻ từ 0-3 tuổi và 3-6 tuổi là những giai đoạn giáo dục vô cùng quan trọng nên nếu các con không được tiếp nhận chuẩn mực thì sẽ bị trễ. Có người chỉ vì không biết, không nghe được chuẩn mực Thánh Hiền mà đã dẫn tới đổ vỡ gia đình. Ngược lại, biết đúng lúc thì sẽ giải quyết mọi vướng mắc.

Người học Phật có tâm yêu thương chân thật sẽ nhận thấy việc hoằng dương Chánh pháp và chuẩn mực Thánh Hiền lúc nào cũng cấp bách nên sẽ không để thời gian trôi đi lãng phí vì e sợ chúng sanh mất cơ hội. Họ biết rằng chỉ cần nỗ lực cố gắng hơn một chút thì nhiều chúng sanh được lợi ích.

Có lần chúng tôi đến Hoa Kỳ, chúng tôi chạy gấp với thời gian không nghỉ ngơi bằng hai chuyến ô tô chạy gần năm tiếng và tiếp tục với ba chuyến bay mỗi chuyến từ một đến hai tiếng để đến nơi là chia sẻ ngay với bà con. Trong chuyến đi đó, chúng tôi đã tổ chức lễ tri ân.

Có cặp vợ chồng ly thân từ lâu, bên bờ vực ly dị. Chồng là một trưởng đạo tràng còn vợ theo đạo Thiên Chúa. Chúng tôi gặp người vợ và nói rằng: “*Chị là con của Chúa thì vẫn là con của Chúa nhưng chị là học trò của Phật thì không có gì chướng ngại*”. Kể từ lúc gặp chúng tôi, người vợ đã dịu dàng hơn với người chồng. Tại lễ tri ân, hai vợ chồng ôm nhau khóc và người vợ nói từ nay về sau sẽ nghe theo lời người chồng.

Câu chuyện này được đưa ra để khẳng định một điều rằng nếu chúng ta bỏ mất thời gian quý báu thì cơ hội mang hạnh phúc an vui cho chúng sanh sẽ qua đi. Chỉ cần chúng ta nỗ lực hơn, chịu vất vả hơn thì mọi chuyện được giải quyết. Nếu hôm đó, chúng tôi không có mặt thì có lẽ gia đình họ đã tan vỡ.

Trong lần tổ chức lễ tri ân ở Cà Mau, chúng tôi mời mọi người lên tri ân Cha Mẹ mình. Có một chị ba lần dơ tay lên rồi lại hạ tay xuống. Chúng tôi ngạc nhiên hỏi thì chị trả lời rằng: “*Con muốn tri ân Cha con nhưng xấu hổ*”. Chúng tôi được biết Cha chị đã 94 tuổi rồi, cơ hội để chị tri ân Cha mình quá hiếm hoi nên đã động viên chị lên tri ân và hai cha con ôm nhau khóc.

Nếu chúng tôi ngại khoảng cách xa xôi thì ông cụ có thể không có cơ hội nhìn thấy đứa con quý lạ mình và người con cũng không còn cơ hội tri ân người Cha già 94 tuổi. Làm theo lời Hòa Thượng, chúng ta phải tùy lúc tùy nơi mang Phật pháp hay chuẩn mực Thánh Hiền đến cho chúng sanh. Đừng làm cho mọi việc chậm lại bởi chúng sanh sẽ không được lợi.

Tâm đại từ bi của nhà Phật là luôn luôn phấn đấu nỗ lực vì biết rằng chúng sanh rất cần mình. Nghĩ đến đó là mình không dám chảnh mắng. Kể cả chuyện gói bánh hay tặng rau cúng dường, nếu mình nghĩ rằng: “*Thừa rồi không cần đến nữa*” là ý niệm sai lầm. Bánh vẫn cứ gói và cứ hết còn rau thì vẫn không đủ để tặng vì rất nhiều người cần.

Từ việc lớn đến việc nhỏ, đặc biệt là việc nhỏ đều vô cùng cần thiết. Tuy nhiên, mỗi chúng ta vẫn còn lơ là. Cảm Ứng Thiên có dạy rằng “*Đừng thấy việc ác nhỏ như giọt nước mà làm*”. Nước mà nhỏ giọt lâu ngày sẽ đầy chum to. Nếu mình tùy tiện hay mình làm những việc ác nhỏ thì lâu ngày cũng thành việc ác lớn. Nếu mình làm việc thiện nhỏ thì lâu ngày cũng thành việc thiện lớn.

Hòa Thượng nói: “***Chúng ta để cho việc hoằng truyền Chánh pháp bị lùi lại phía sau hay việc hoằng truyền chuẩn mực Thánh Hiền bị trễ nại thì đây là lỗi lầm rất lớn.***” Mình tưởng mình vô can nhưng thật ra đó là lỗi lầm lớn. Đáng lẽ chúng sanh được tiếp nhận nhưng do sự chảnh mắng của chúng ta mà họ mất cơ hội lắng nghe. “***Cho nên phải tử tử mà thể hội việc này. Ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta chỉ vì thô tâm thất ý (tức là tâm qua quýt, vô tâm) mà mình phạm phải lỗi lầm rất lớn,***” Hòa Thượng tiếp lời.

Giá như chúng ta cẩn trọng hơn thì nhiều chúng sanh được nhờ. Nếu mình qua quýt, lơ là sẽ làm đoạn mất cơ hội tiếp cận Chánh pháp và chuẩn mực Thánh Hiền của họ. Điều quan trọng là chính mình không hề biết mình đang phạm sai lầm do sự vô tâm ấy. Việc này làm tiêu hao hết phước báu của chúng ta dẫn đến chướng ngại phát sinh. Tuy vậy, mình “***lại còn cho rằng chính mình làm ra rất nhiều công đức***”, Hòa Thượng nói.

Ngài cho rằng: “**Đây đều là vì không có trí tuệ**”. Sai phạm càng nhiều, chướng ngại càng lớn thì tâm dần dần thối lui. Như vậy là “*Lưỡng bại câu thương*”. Ta và chúng sanh đều bất lợi.

Mỗi chúng ta có đủ pháp duyên, đủ tư cách, năng lực trí tuệ để giúp ích chúng sanh nhưng vì không biết khai thác kho tàng vô tận đó nên dẫn đến cảm thấy mình vô dụng, thoái tâm. Việc của chính mình hay mình bị đọa lạc là việc riêng mình nhưng việc liên quan đến chúng sanh hay vì chính mình mà nhiều chúng sanh đọa lạc thì đây là điều đáng nói.

Hòa Thượng nói: “**Xã hội ngày nay người ta có nhận biết rất rộng nên nếu chúng ta chỉ dùng hình thức khô cứng lỗi thời thì sẽ rất khó để người ta tiếp nhận**”. Sự phát triển của truyền thông đã giúp chúng sanh biết nhiều thông tin hơn. Một sự việc tốt đẹp hay xấu ác vừa xảy ra tức thời mọi nơi đều biết. Thậm chí, khi sự việc chưa diễn ra, chỉ khởi tâm thiện hay ác thì lập tức sóng tâm đó đã châu biến khắp pháp giới.

Trong bối cảnh thông tin bùng nổ như vậy, nếu chúng ta chỉ dùng hình thức khô cứng lỗi thời trong hoằng pháp thì người ta khó tiếp nhận. Phật tử ngày nay đâu chỉ có mặc áo nâu mới được, có thể mặc áo dài hay lễ phục trang nghiêm cũng rất đẹp. Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta phải làm sao để hiện đại hóa, bản thổ hóa.

Ngài nhân mạnh: “**Người hiện đại rất ưa thích hoạt bát nên chúng ta giảng Kinh cũng không nên khô cứng. Ở trong trang trọng không mất đi sự hoạt bát. Trong hoạt bát không mất đi sự trang trọng. Đây mới là sự lợi ích chúng sanh cho nên trong Kinh Pháp Hoa nói tinh thần Đại thừa thì phải mở rộng trong thời kỳ Mạt pháp tương ứng ở thế gian là thời kỳ hiện đại**”.

Hòa Thượng cũng từng nhắc nhở chúng ta trong bài học trước rằng: “**Phật pháp không có định pháp**”. Chỉ cần một việc làm mang lại lợi ích chân thật cho chúng sanh thì việc đó là Chánh pháp. Nếu chúng ta ôm các quy củ mà khi áp dụng đến với chúng sanh, chúng sanh chẳng được lợi ích, thậm chí gây chướng ngại cho đoàn thể thì đó chẳng phải là Chánh pháp. Cho nên Phật pháp luôn là tùy duyên diệu dụng. Từng lúc, từng nơi ứng dụng sao cho phù hợp.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta làm Phật sự hay các việc thiện, lợi ích chúng sanh thì những việc làm đó chỉ là từ bi xuất phương tiện. Điều quan trọng là chúng ta chính mình phải niệm Phật vì chỉ có niệm Phật mới đưa chính mình vượt thoát sinh tử. Chúng ta hãy khuyến khích mọi người cùng niệm Phật vì cho dù thế gian này mọi sự tốt đẹp đến đâu đi chăng nữa thì vẫn nằm trong định luật “*Thành Trụ Hoại Không*”, không trường tồn bất biến./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!